

SĂ NU UITĂM OLIMPICII NOȘTRI DE AUR (II)

CAMPION CU MÂNA RUPTĂ

La Olimpiada de la Melbourne, delegația României a mai obținut alte patru medalii de aur (la kaiac-kanoa, prin Leon Rotman în probele de 1.000 și de 10.000 de metri, prin echipajul format din Dumitru Alexe și Simion Ismailciuc, la 1.000 m și la tir, prin Ștefan Petrescu), trei de argint (la box - Mircea Dobrescu, categoria 51 kg și Gheorghe Negrea, 81 kg și la scrimă - Olga Szabo Orban) și cinci de bronz (box - Constantin Dumitrescu, 63,5 kg, gimnastică artistică - echipa formată din Elena Fodor Dobrovolschi, Georgeta Hurmuzachi, Sonia Ivan, Elena Leuștean, Elena Sacalici, Emilia Vătășoiu, de Elena Leuștean la sol, la lupte greco-romane - Francisc Horvath, 57 kg și la tir - Gheorghe Lichiardopol).

28 noiembrie 1956. În ringul amplasat la West Melbourne Stadium are loc finala turneului de box din cadrul Jocurilor Olimpice găzduite de Australia. La categoria semimijlocie, pentru medalia de aur se luptă românul Nicolae Linca, un tânăr care își trecuse până atunci în palmares trei titluri naționale, și irlandezul Frederick Tiedt.

Meciul începe. Cei doi adversari se năpustesc cu furie unul asupra celuilalt și își împart lovituri cu dărnicie. Publicul urmărește ca hipnotizat încleștarea din ring. Nici n-a simțit când au trecut cele trei reprize. Bate gongul final și toată lumea așteaptă verdictul arbitrilor. Se anunță: „Winner: Nicolae Linca, Romania”! Țara noastră își trecea în palmares primul titlu olimpic la box. Și singurul până în ziua de azi.

Descoperit la Malaxa

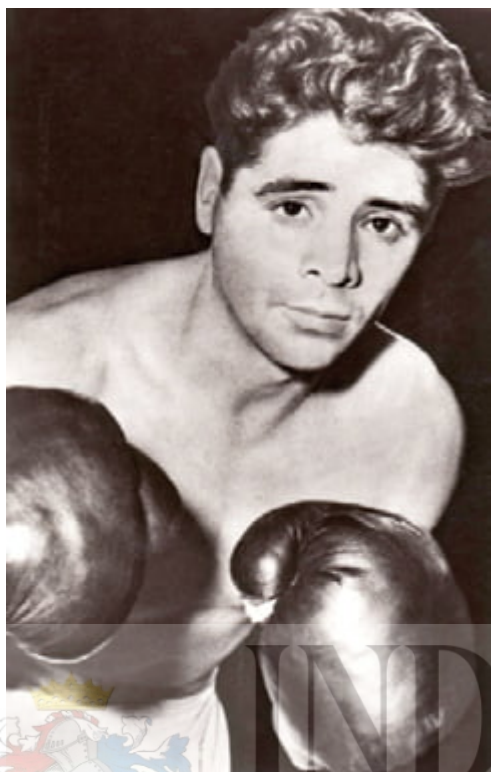
*Independența
prin Cultură*

Nicolae Linca s-a născut în prima zi a anului 1928, în Cergăul Mare (județul Alba). Cariera pugilistică și-a început-o la uzina Malaxa, din București, unde, între timp, ajunsese să lucreze. În sala de mese a întreprinderii se organizau partide de box între angajați. Linca a intrat și el în luptă și, în scurt timp, și-a făcut un renume de campion.

Nimeni de la Malaxa nu reușea să-i țină piept. A fost remarcat de antrenorul Ion Florescu și, de atunci, a început urcușul în cariera de pugilist. Cu toate că avea în palmares trei titluri naționale și două medalii de bronz la Campionatele Europene din 1953 și 1955, Nicolae Linca a fost cât pe ce să rateze prezența la Jocurile Olimpice de la Melbourne. Unii dintre diriguitorii sportului românesc erau decizi să-l lase acasă pe pugilist, pe motiv că nu este în formă. Până la urmă, Linca a fost inclus

în delegația României și, prin titlul olimpic cucerit la Antipozi, le-a dat peste nas tuturor contestatarilor săi.

Accidentat de la primul meci

Nicolae Linca a debutat în turneul olimpic de box de la Melbourne împotriva lui Hector Hatch (Fiji), pe care l-a învins la puncte (5-0). A urmat sud-africanul Nicholas Andre, în fața căruia s-a impus cu același scor, în semifinale a trecut de britanicul Nicholas Gargano (4-1), pentru ca finala cu irlandezul Frederick Tiedt s-o câștige cu 3-2. Pe lângă adversari, însă, românul a fost nevoit să se lupte și cu o durere crâncenă la mâna dreaptă, pe care a avut-o încă de la primul meci. S-a crezut inițial că Linca și-a rupt degetul mare, dar ulterior s-a constatat că își fracturase încheietura mâinii drepte!

Mulți au crezut că Nicolae Linca nu va putea să lupte în finala cu Tiedt. Mai ales că în noaptea dinaintea partidei n-a putut închide ochii niciun minut de durere. Medicul lotului i-a făcut câteva injecții cu novocaină, dar acestea nu l-au ajutat prea mult. Chiar și așa, a intrat în ring. „Durerea mâinii îmi înțeșoșase vederea și chiar judecata. Pauză. Aș vrea să spun că am ajuns la capătul puterilor, dar simt că n-am dreptul să spun asta.

După câteva lovituri, mâna dreaptă mi se pare un simplu ciot la capătul căruia se află o mânășă cu plumb. Urechile îmi țiuie, genunchii îmi tremură și văd, în loc de unul, doi adversari. Nu-i nimic! Voi da în amândoi. Și de-o mai apărea unul, mă voi lupta și cu el”, avea să descrie Linca chinul prin care a trecut, în cartea „Mirajul boxului”. „L-am bătut pe irlandez așa de tare că nici nu am auzit gongul. La sfârșit, din colț, Ioan Popa mă trăgea de mână. Nu mai știam pe ce lume mă aflu. Credeam că mai este o repriză. Dacă mai erau cinci runde, și pe alea le-aș fi câștigat”, a mai povestit campionul.

Din păcate, accidentarea de la Melbourne avea să pună punct performanțelor lui Nicolae Linca. Mâna dreaptă nu s-a vindecat niciodată complet, iar pugilistul n-a mai obținut ulterior rezultate notabile. După ce a renunțat să mai boxeze, a devenit antrenor și a pregătit pugiliști valoroși precum Dinu Teodor sau Simion Cuțov.

Lumea dispărută

Destinul avea să fie nemilos cu campionul de la Melbourne. Trecut în rezervă de clubul Dinamo în

1973, cu gradul de locotenent-colonel, Nicolae Linca a decis să se mute în localitatea Feisa din județul natal, Alba. A fost însă lovit de cumplita maladie Parkinson, pe care o are și celebrul pugilist Muhammad Ali, dar și de Alzheimer. „Totul a început în 1979. Era antrenor la lotul național. A venit acasă într-o seară și mi-a spus să ne facem bagajele, că plecăm. Era supărat. De atunci ne-am mutat aici, la Feisa, în județul Alba. Poate că nu a vrut să-l vadă alții cum se chinuie. Și-a dorit să trăiască ultimii ani din viață demn”, a povestit în urmă cu câțiva ani, în cotidianul „Gazeta Sporturilor”, Elena Linca, soția singurului campion olimpic la box din România. Cu timpul, starea lui Linca s-a înrăutățit, iar lumea reală a dispărut pentru pugilist. „Nu mai știe ce se întâmplă în jurul său. Nu mai știe nici măcar cum îl cheamă”, avea să mărturisească Elena Linca, în paginile cotidianului sportiv. Ultimii ani din viață i-a trăit ținut în pat, îngrijit de soție. Nicolae Linca s-a stins din viață pe 27 iunie 2008 și își doarme somnul de veci la cimitirul din Feisa. În memoria sa, Federația Română de Box organizează anual, din 2009, un turneu care poartă numele campionului olimpic.

Invitație în Irlanda

În ultimii ani din viață, Nicolae Linca a primit o invitație în Irlanda de la fiul fostului său adversar din finala de la Melbourne. „Ne spunea că vrea să ne cunoaștem și, dacă dorim, putem să mergem în Irlanda pe cheltuiala sa. Nicu, însă, nu se mai poate mișca”, mărturisea Elena Linca, în Gazeta Sporturilor. Frederick Tiedt, învinsul lui Linca în finala olimpică de la Melbourne, a încetat din viață pe 15 iunie 1999.

MUGUR BĂILEȘTEANU
INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
Independența
prin Cultură